

Богољуб Шијаковић

Православни богословски факултет Универзитета у Београду

e-mail: bsijakov@gmail.com

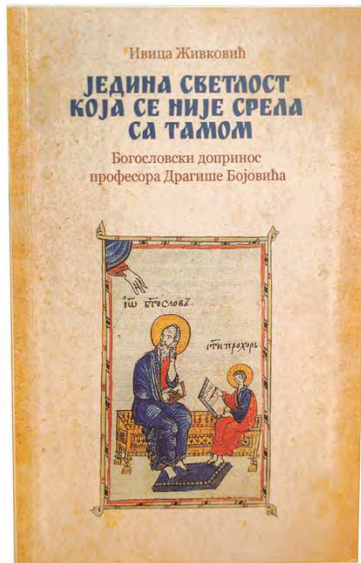
БОГОСЛОВСКИ ДОПРИНОС ПРОФЕСОРА ДРАГИШЕ БОЈОВИЋА

Ивица Живковић, *Једина светлост која се није срела са тамом:*

Богословски допринос професора Драгише Бојовића,

Ниш: Међународни центар за православне студије 2020, 247 стр.

Упркос томе што је јасно да и српске идентитетске студије треба да буду интердисциплинарне, наиме да византологија треба да има додир са класичним наукама и теологијом, да теологија није потпуна без философије, да српска историографска и посебно књижевна медијевистика не може без византологије, теологије и филологије, да су класичне науке у српском контексту везане за црквени класицизам, да је сама србистика мултидисциплинарни задатак наше науке и културе, итд. и сл., – упркос свему томе код нас се идентитетске науке институционално не изучавају у овом међуодносу и међузависности, па онда ни истраживања не задовољавају поменућу потребу у значајној мјери.

Овом недовољно освијешћеном стању ствари супротставља се професор Драгиша Бојовић – упорно и интензивно: не само као аутор бројних књига и студија, него и оснивањем научних институција и часописа, организовањем научних скупова и такође

дјеловањем у јавности. Његова нарочито важна тема је истраживање библијских, патристичких и богослужбених исходишта српске црквене књижевности (он инсистира на управо оваквом одређењу), наиме богата рецепција библијске и светоотачке књижевности у српској хришћанској култури. Онда је за њега српска православна духовност средишњи момент заснивања и обнове србистике. И не само то: аутентично изучавање српске црквене књижевности треба да буде неизоставан задатак и српске теологије.

Поменути и многим другим темама посвећена је књига теолога Ивице Живковића *Једина светлост која се није срела са тамом – богословски допринос професора Драгише Бојовића*. Након предговора и уводних напомена, у којима је истакнут Бојовићев допринос изучавању српске књижевне медијевистике, аутор подробно описује Бојовићев пребогати професионални и јавни ангажман – наставнички, списатељски, уређивачки, научно-организациони, не запостављајући ни његову неуморну јавну дјелатност као ангажованог интелектуалца заинтересованог за политичке и црквене теме, а посебно косовскометохијске. Овдје нарочито ваља истаћи да је Бојовићева улога у ширењу термина „србистика“ заснована на његовим релевантним радовима о старој српској црквеној књижевности и рецепцији библијских и светоотачких текстова у њој, као и о светосавском предању у књижевности. Уз то иде и његова одлучујућа улога у формирању Центра за црквене студије у Нишу и часописа *Црквене студије*.

Средишње поглавље књиге посвећено је богословском садржају у Бојовићевим дјелима, гдје је аутор детаљно и компетентно изложио теме из есхатологије, софиологије, теологије љубави и житијне и богослужбене књижевности. Изобилје увида из овог поглавља води аутора завршном процјењивању мјеста Драгише Бојовића на мапи актуелне српске теологије, уз истицање његове смјелости говора и живог искуства вјере, што Бојовића чува од пуког академизма и интелектуализма. Истовремено аутор користи прилику да истакне бројне компарације и тиме своју упућеност у савремену српску теологију. На крају се налази кратак прегледни закључак ове стручно и питко написане књиге, која поред богатог садржаја има и важан поучни аспект. Приодат је попис извора и литературе, као и кратка биљешка о аутору књиге.

Професор Бојовић нас својим дјелом подсећа и опомиње да идентитет подразумијева свијест о темељним вриједностима једног народа у историји. То је нарочито важно у данашњем времену заборављања и манипулације идентитетом, па није случајно што је његов ужи научни труд посвећен теологији љубави и софиологији, као што и његову животну праксу карактерише љубав и брига према свом роду. Идентитет је интегритет, а интегритет Драгише Бојовића видљив је и у његовом јавном дјелању које карактерише слобода и одговорност. Срећна је околност да је о његовом теолошком доприносу монографску студију написао Ивица Живковић, који је то урадио не само симпатетички разумијевајући аутора и његов културноисторијски контекст него и зналачки улазећи у многе теолошке проблеме, примјењујући методолошка начела херменеутике, теорије рецепције и компаративистике.